

ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Τί δημοσιογράφοι νὰ εἶναι αὐτοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας οἵτινες εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Νέρωτος ἐκήρυξαν τὸν Νιόνιο μας ἀνώτερον τοῦ Ῥόσου ! Ἀληθεῖς Ἀλεξανδρινοί.

Ἡ ιδέα αὕτη μᾶς ἤλθε ἐνθυμηθέντας ὅτι ἐν Τουρκίᾳ Ἀλεξανδρινοὶ ὀνομάζονται οἱ λευκοὶ τῆς Αἰγύπτου ὄνοι.

Πολλοὶ ἀκόμη ἀποροῦσιν ἂν τὰ ἐπὶ τῆς Καστέλλας ὄχρῳματα ἔγιναν διὰ νὰ γίνῃ ὁ συμβιβασμὸς μετὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ οἰκίσκου (Κουμουνδούρου) ἢ ὁ συμβιβασμὸς τῶν κληρονόμων τοῦ Περρωτῆ ἔγινε διὰ νὰ γίνουν τὰ ὀχρῳματα.

Ἀκόμη θὰ δημοσιευθῇ τὸ διάταγμα δι' οὗ πρόκειται ν' ἀποσπασθῶσιν ἐκ τῶν διαφόρων σωμάτων οἱ ἐπίστρατοι τελειόφοιτοι τῆς ἱατρικῆς ὅπως ἀσκηθῶσιν ὡς ἐπίκουροι καὶ νοσοκόμοι ! Ἡ νομίζει ὁ κύριος ὑπουργὸς ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα μανθάνονται ἐντὸς δύο τριῶν ἡμερῶν ;

Μετὰ χαρᾶς ἐδεξιώθημεν τὸν διορισμὸν τοῦ κυρίου Π. Λογοθέτου ὡς γενικοῦ προξένου ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ὁ κ. Λογοθέτης εἶναι γνωστὸς ἐκ τῆς ἐν Βιτωλίοις προξενικῆς ὑπηρεσίας του, ἥτις καθ' ὅλας τὰς ἡμετέρας πληροφορίας ἀφῆκε ζωηρὰς ἀναμνήσεις τιμιότητος, νοημοσύνης καὶ φιλοπατρίας. Αἱ κυβερνήσεις παρέχουσιν ἡμῖν τόσον ἀπαιτίας ἀφορμὰς νὰ δεχώμεθα ἀνυπόπτως τοὺς διορισμοὺς των, ὥστε ἐσάκις λαμβάνομεν τοιαύτας ἀνάγομεν εἰς γεγονόδες ἀξιέπαινον ὅτι ἄλλοθι σύνηθες θὰ ἐνομιζέτο καὶ ἀπαράτη-

ρητον θὰ παρήρχετο. Ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὸν κ. Λογοθέτην θέλει δοθῇ ὅλη ἡ δέουσα συνδρομὴ ὅπως δυνηθῇ νὰ χρησιμοποίησιν τὴν ἀρετὴν του ὑπὲρ τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ κινδυνεύοντος Ἑλληνισμοῦ.

Ὅλοι οἱ Ζαχαροπλάσται εἶχον κλεισμένα προχθὲς τὰ καταστήματά των πανήγυριν ἄγοντες τῆς συντεχνίας των, πλὴν τοῦ κ. Σόλωνος ὅστις δὲν εἶναι ζαχαροπλάστης.

Ὅταν εἶναι καλοκαιρία ἡ Βουλὴ συνήθως δὲν συνεδριάζει, ὅπως χθὲς, τῶν κυρίων Βουλευτῶν ἐξερχομένων εἰς τὸ γρασιδί.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διὰ νὰ βουλευθοῦν θέλουν τὸν κακὸν τοῦς τὸν καιρὸν.

Περίεργος ἀντιζηλία αὐτοῦ τοῦ Δεληγιάννη μὲ τὸν νεαρὸν δόκιμον κ. Ἀννίβαν Λάσκον !

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

(1879)

I

Ἦμουν παιδάκι φρόνιμο, ἀγνὸ μαθηταροῦδι·

Μ' ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ μ' ἀνοιξαν τὸν Ὀμηρὸ μπροστά μου
Καὶ ἦτανε τῆς Καλυψῆς τὸ ἐρωτικὸ τραγοῦδι

Ἀπ' τὴ χρυσῇ Ὀδύσσεια τὸ πρῶτο μάθημά μου,—

Τί φταίω ! ἓνας Ὀμηρὸς μοῦ πῆρε τὰ μυαλά μου.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΜΟΥ.

I.

Ψυχὴ μου· τῶρα ὅτε βρέχει μετ' ἀδιακρίσιας
δὲν δύναμαι νὰ σὲ διασκεδάσω, μήτε ὑπὸ τὴν
πεύκην τοῦ Γουδῆ, μήτε κατὰ τὸ μνημεῖον
πάππου, μήτε κατὰ τὴν δένδροστοιχίαν τῶν ἀνα-
ψῶρα μοὶ ἐπῆλθεν ἡ μανία νὰ σοῦ τὰ ψάλλω· δι-
ὅ ἥλιος μεσουρανή φαινότατος καὶ παριπαθέστα-
τε, ἀχρεία, δὲν ἡξυρῶ πῶς γίνεσαι σὺ ἡ κυρία τοῦ
σοῦ μου καὶ δὲν τολμῶ νὰ σὲ μαλώσω διὰ τὰς τόσας
νοησίας σου· ἀρκεῖ νὰ φανῇ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν μικρὸν τε-
μάχιον καθαροῦ γαλανοῦ χρώματος καὶ πάραυτα σὲ κατα-
λαμβάνει ἡ ἀσθένεια ἡ γνωστὴ σου καὶ τότε ἐκὼν ἄκων
ναγκάζομαι νὰ σὲ περιποιῶμαι ὡς μικρὸν παιδίον ἀσθε-
νοῦν. Κτυπᾷ ποτὲ ἡ μήτηρ τὸ παιδίον τῆς ἀσθενοῦν ; Πε-
ριμένει πρῶτον νὰ θεραπευθῇ καὶ τότε . . . Τοιοῦτοτρόπως

καὶ ἐγὼ, κατεργάρα, ἐπερίμενα τὸν ἄθλιον τοῦτον καιρὸν
διὰ νὰ σοῦ δώσω ἐν καλὸν μάθημα.

Καὶ πρῶτον, εἶπέ μοι, αὐτὸ τοῦτο : τί μανία νὰ ἀγαπᾷς
τὸν εὐδιδον οὐρανὸν μὲ τὸν ἥλιον ἢ μὲ τοὺς ἀστέρας καὶ νὰ
ἀσθενῇς μάλιστα ἀπὸ ἀγνώστους ἐπιθυμίας. Λέγεις ὅτι πα-
τρίς σου εἶναι ὁ οὐρανός, ὅτι ἐκεῖθεν ἦλθες καὶ ἐκεῖ θὰ ὑ-
πάγῃς· ἀλλ' ἐμένα λοιπὸν τί μ' ἔχεις ; Δὲν ζῶ ἐγὼ μαζὶ
σου, ἐδῶ, ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Πλάκα,
εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρ Μούρμουρα, τὸν ὅποιον χρεωστῶ μάλ-
ιστα καὶ μερικὰ ἐνοίκια ; Δὲν σὲ τρέφω, δὲν σὲ ποτίζω
καλὰ μὲ τρυφερὰ κρέατα καὶ ἰχθῦς καὶ μὲ ἐξάιρετον οἶνον
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀττικῆς ; Σοὶ λείπει τὸ ἄρωμα τοῦ
καφέ ; Σοὶ ἔλειψαν ποτὲ τὰ ἄφθονα ροφήματα εὐδύμου
καπνοῦ ; Διατί νυστάζεις πάντοτε, δηλαδὴ κλείεις τοὺς
ὀφθαλμούς σου εἰς τὸν παρόντα κόσμον ; Ποῦ θὰ εὔρης τὸν
καλλίτερον ; Οἱ παππάδες σὲ γελοῦν ἢ οἱ φιλόσοφοι ; Ἐπί-
στευεις ἀληθινὰ πῶς εἶσαι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ καὶ ζητεῖς καὶ
σὺ καθὼς αἱ κακοναθραμμένα κόραι κανένα γραμματέα
πρεσβείας διὰ σύζυγον ; Ἀλλ' ἂν εἶσαι σὺ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ,
θὰ ἦναι εἰκὼν αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Χόνδρου-Κώστα τοῦ
ὁδοκαθαριστοῦ, ἢ ἡ ψυχὴ παντὸς ἐρμαφροδίτου· δὲν ἐντρέ-
πεσαι νὰ καυχᾷσαι διὰ τοιαύτην καταγωγὴν ; Καὶ ἔπειτα
τί τὸ πρωτότυπον ; Ποῦ τὸ πρωτότυπον ; Ἄφες το, καῦ-
μένη, νὰ ἀκούῃ τὰ Χερουβὶμ καὶ Σεραφεὶμ καὶ μάθε νὰ γνω-

Είπα : Νά ἦμουν Ὀδυσσεύς, παντοῦ ὅπου σταθῶ
Πάντα μὲ τέτοια Καλυψῶ νά 'βρίσκ' ἡ ἀγκαλιά μου,
Νά τὴν ἀφίνω 'ς τοὺς καῦμους, ἀφοῦ τὴ βαρεθῶ,
Γιατί τὴν Πηνελόπη μου θά βλέπω 'ς τὰ ὄνειρά μου . . .
Τί φταίω ! ἓνας Ὀμηρος μοῦ πῆρε τὰ μυαλά μου.

Καὶ ἀπὸ τότε Ὀδυσσεύς τοῦ ἔρωτος γυρίζω,
Καὶ πουθενὰ δὲ σταματῶ τὴν παλαβοκαρδιά μου,
Ψάχνω παντοῦ γιὰ Καλυψῶ, μὲ Πηνελόπη ἐλπίζω,
Τὰ πάντα Κίρκη βρίσκειται μπροστὰ 'ς τὰ βήματά μου...
Τί φταίω ! ἓνας Ὀμηρος μοῦ πῆρε τὰ μυαλά μου.

II

- Εἶναι βανίλια τῶν ἀνθῶν ὁ ἀφρός·
Τὴ φτωχὴ βανίλια μὴ πειράζετε,
'Αστε τὴν νὰ χύνῃ τὴ μοσχοβολιά της·
'Όταν τὴ χωρίζουν ἀπὸ τὰ κλαδιά της,
Ρεῦει σὲ λιγάκι καὶ σωριάζεται . .
- Εἶναι ἡ βανίλια τῶν ἀνθῶν ὁ ἀφρός.

- 'Ετσι μὲ βανίλια εἶναι κι' ἡ καρδιά μου !
Τὴ φτωχὴ καρδιά μου μὴ πειράζετε,
'Αστε τὴν νὰ ζήσει μὲ τὰ ὄνειρά της·
'Όταν τὴ χωρίζουν ἀπ' τὸν ἔρωτά της,
Ρεῦει σὲ λιγάκι καὶ σωριάζεται . .
- 'Ετσι μὲ βανίλια εἶναι κι' ἡ καρδιά μου !

Κωστής.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ

'Εν τῷ ἔρωτι εἶναι ἀξιολύπητος ὁ ἀόμματος διότι δὲν
μπορεῖ νὰ κἀνῃ 'μάτι.

Οἱ χωρὶς ιδέας ἄνθρωποι ἔχουν μεγάλην ιδέαν περὶ τοῦ
ἑαυτοῦ.

'Η τελετὴ τοῦ γάμου εἶναι τὸ ἐρωτικὸν μεταξὺ τῆς
γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρός· τότε ἡ κλίνη θά εἶναι ἡ παρέν-
θεσις.

Πολλοὶ ἄνθρωποι παρατηροῦντες γελοιογραφίας δὲν μπο-
ροῦν νὰ ἐννοήσουν ὅτι εὐρίσκονται ἀπέναντι καθρέπτου.

'Η κεφαλὴ τοῦ μεθύσου εἶναι ἐκκλησιὰ εἰς ἡν ἱερουργοῦσι·
διότι ἔχει καὶ αὐτὴ ἀναμμένα τὰ κανδήλια της.

'Η ἐρωμένη κατὰ τοῦτο διαφέρει ἀπὸ τὸ ὑπόδημά μου,
διότι ἅμα μὲ σφίγγει δὲν αἰσθάνομαι κἀνένα πόνον.

'Αμα τρώω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον boeuf à la mode, συλ-
λογιῶμαι τὸν σπητονοικοκύρην μου.

Περίεργον ! Ὅλας τὰς πρὸς ποιητὰς συμπαιθείας μου τὰς
νομίζουσιν προσποιητὰς.

Commerson

ρίζης τὴν ἀληθινὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐκτιμᾷς τὴν ἡδονὴν τῆς
ἐσόδου καὶ ἐξόδου παντὸς ὅ,τι τρώγομεν καὶ ἐναγκαλιζό-
μεθα. Καθὼς εἶναι ἀδύνατον διὰ τὰς τριάκοντα χιλιάδας
νεάνιδας τῶν Ἀθηνῶν νὰ εὐρεθῶσι τριάκοντα χιλιάδες
γραμματεῖς πρεσβειῶν, οὕτω ἀδύνατα, ψυχὴ μου, εἶναι καὶ
τὰ ἰδικὰ σου ὄνειρα. Ζητεῖς τὸ ἄπειρον ; εἶναι κολοκύνθη·
ζητεῖς τὸ αἰώνιον ; εἶναι σαπουνάδα· τὸ ἀπόλυτον ; ἦχος
τενεκέ. Τί εἶναι ἡ τιμὴ ; ὄπλον τῶν ὑποκριτῶν· διότι καὶ
σύ, ψυχὴ μου, μῦθα σου τὰ φούμαρα, γνωρίζω ὅτι προτι-
μᾷς τὸν δειλὸν ὀρνιθοκλέπτην ἢ τὸν διαλογιζόμενον πῶς
νὰ κλέψῃ ἑκατομμύρια καὶ τὴν πόρνην μετὰ ψυχῆς παρθε-
νικῆς ἢ τὴν παρθένον μετὰ ψυχῆς πορνικῆς.

II.

'Ενθυμεῖσαι, ψυχὴ μου, ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν ἤρχι-
σε, νὰ μὲ βασανίζης· ἀνεγίνωσκες τότε ἢ μᾶλλον μὲ ἔκα-
μες νὰ ἀναγινώσκω συχνὰ τὸν μασκαρᾶν, τὸν οὐτιδανόν,
τὸν φαρούτην τὸν Βέρθερον καὶ ἀφ' οὗ ἔπιες μέχρι τρυγὸς
τὸ ποτήριον τῆς ἀνοησίας ταύτης ἠθέλησας καὶ σὺ νὰ ἀγα-
πήσης· σὶα κ' ἀράξαμε ! Δύναμαι μαλιστα νὰ σὲ βεβαιώσω
ὅτι κατὰ τὴν βαθύτητα καὶ κατὰ τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ
αἰσθηματος ὑπερέβης καὶ τὸν Βέρθερον. Ἀλλὰ ἔπειτα ;
Δὲν ὠμολόγησας σὺ ἡ ἰδία ὅτι εἶναι προτιμώτερον νὰ

ἀγαπήσῃ τις ἀγγουράκιον τρουσὺ παρά γυναῖκα ; Αἱ
γυναῖκες ! ζῶα, τὰ ἐναντία παρ' ὅπως φανταζόμεθα αὐ-
τάς, ἀλλὰ πάντοτε ζῶα· χρησιμώτατα τῇ ἀληθείᾳ εἰς τὸν
ὄργανισμὸν τοῦ σύμπαντος, διότι ἄνευ αὐτῶν οἱ ἄνδρες δὲν
ἤθελον τελειοποιηθῇ ὡς κερασφόρα· καὶ ὁμῶς σὺ ἐξέλαβες
ἐκείνην ὡς πλάσμα οὐράνιον ὅπερ δὲν ἔτρωγε, δὲν ἔπινε
δὲν ἔ... ὄχι πλέον ὡς εἰκόνα θεότητος, ἀλλ' ὡς αὐτὴν
τὴν θεότητα· ἀλλ' ἡ θεία αὐτῆς οὐσία σήμερον δὲν
ἐμποδίζει καθ' ἑκαστον ἑννατον μῆνα νὰ παιδοποιήσῃς λοί-
σου ζήσουν, ψυχὴ μου !—Τῇ ἀληθείᾳ ἐντρέπομαι διὰ σετέρου δὴ-
ἤθελον σὲ στείλει κατὰ διαβόλου, ἂν δὲν μοι ὑπόσχεσο
ἐπανελημμένως ὅτι θά διορθωθῇ· ἀλλὰ μοῦ γλιστρεῖ ὅπως
ὁ κ. Κουμουνοῦρος καὶ πολλάκις ἐν ᾧ σὲ νομίζω ἥσυχον
καὶ πειθάνιον ἐντὸς τῆς μέθης μου, σὲ βλέπω ἔξφρα κα-
θημένην ὡς ἵπποκένταυρον ἐπὶ νεφέλῃς καὶ ἀκροουθούσαν
τῶν ἀνέμων τὰς ὁδοὺς. Ὡς μὲ ἀκούσης ἐπὶ τέλους ἢ θέλεις
νὰ διαζευχθῶμεν ; Διότι δὲν ἀρνεῖσαι νὰ περιηγήσαι μόνη
εἰς τοὺς αἰθέρας, ἀλλὰ θέλεις νὰ σύρῃς κατόπιν σου καὶ
ἐμὲ, κορμὶ 52 ὀκάδων. Ἀνάθεμά σε καὶ τὴν ὥαν ποῦ ἐ-
φύτρωσες ἐντὸς μου κοκκορομύαλη, καπνοβαπισμένη, ἀ-
ρέγκα μὲ πτερὰ ζωντανά, μενεξὲ ξυδάτε, παπὸ τριαντά-
φυλλο, ποῦ ὄξεις καὶ μυρίζεις συγχρόνως καὶ λαμβά-
νεις διὰ τὸν ἑαυτὸν σου ὅλην τὴν εὐωδίαν καὶ ἀφάνεις
δεῖ ἐμὲ ὅλην τὴν δυσσομίαν. Τί ἄλλο ὀμιλάεις, ψυχὴ